

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010619
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120010619.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.02.2021, v trestnej veci obžalovaného T. Č.J., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného T.O. Č. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 15T/33/2020 zo dňa 21.07.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. zákona z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaného T. Č.Á..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému T. Č., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom
N. R. C., W. XXX/X,
V. I., t. č. od 20.11.2019 vo
väzbe v ÚVV Prešov,

u k l a d á :

Podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného T. Č., spoločne s obžalovaným W. T., za vinného z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 25.08.2019 asi o 03.30 hod. v obci N. R. C., R. B.. R. N. XX/X, V. I., na prístupovej ceste k amfiteátru, obvinený T. Č. pristúpil k poškodenému N. C. a opakovane ho päšťou, ako aj dlaňou udrel do oblasti hlavy a tiež ho zasiahol kovovým ringom, ktorý mal na ruke, kde ho zasiahol do hlavy, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem a vtedy k poškodenému pristúpil obvinený W. T. spoločne s maloletým F. Č., nar. XX.XX.XXXX, R. Č., nar. XX.XX.XXXX, P. Č., nar. XX.XX.XXXX a títo všetci spolu s oboma obvinenými opakovane päšťami a dlaňami udierali ležiaceho poškodeného do celého tela, zároveň ho opakovane kopali a obvinený T. Č. ležiaceho poškodeného prehľadal a z vrecka nohavíc

mu zobral peňaženku so sumou 160,- eur a obvinený W. T. poškodenému z vrecka zobral mince v hodnote 3,- eur a mobilný telefón, ktorý následne prezrel a nechal ho pri poškodenom a následne všetci sa dali na útek, kde z dôvodu, aby maloletí o skutku nikomu nepovedali, im obaja obvinení dali sumy od 2,- do 4,- eur, kde uvedeným konaním boli poškodenému spôsobené zranenia, a to drobné ložiskové pomliaždenie mozgu s krvácaním v oboch čelových lalokoch, pomliaždenie s odreninou pravej čelovotemennej oblasti, pomliaždenie s odreninou ľavej strany tváre, pomliaždenie ľavej okoloočnicovej oblasti, zlomeninu chrupavky s príľahlou časťou osti vonkajšieho hrboľa ľavej stehnovkej kosti, zlomeninu chrupavky s príľahlou časťou kosti vnútorného okraja jablčka ľavého kolena, vyklbenie jablčka ľavého kolena, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní od 25.08.2019 do 25.10.2019.

Za to obžalovanému T. Č. podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 76 ods. 1 v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zákona uložil ochranný dohľad na 3 roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku odkázal poškodených Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov, Masarykova 1, 08001 Prešov 1, IČO: 30807484 a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. pobočka Prešov, Kúpeľná 5, 08001 Prešov IČO: 35937874 s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vo vzťahu k obžalovanému T. výrok o vine nebolo možné týmto obžalovaným napadnúť odvolaním z dôvodu, že obžalovaný T. na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku kladeného mu za vinu obžalobou a súd toto jeho vyhlásenie podľa § 257 ods.7 Tr. poriadku prijal. Vo vzťahu k výroku o treste sa tento obžalovaný vzdal práva podať odvolanie.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obžalovaný T. Č. odvolanie bezprostredne po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, ktoré následne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré smerovalo tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste, podaného prostredníctvom obhajcu, obžalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nemal úmysel zmocniť sa cudzej veci za použitia násilia a nespáchal trestný čin lúpeže. Nebola teda preukázaná subjektívna stránka trestného činu lúpeže. Žiadnym spôsobom sa nedohodol s obžalovaným W. T. na spáchaní trestného činu lúpeže, teda absentujú znaky dohody o spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona. Poukázal na to, že skutkový dej sa udial tak, že po provokáciách zo strany poškodeného N. C. a jeho výzvach na férovku pri útoku poškodeného rukou do oblasti tváre obžalovaného reagoval tak, že poškodeného udrel do oblasti tváre viackrát päťou. Následne, keď poškodený spadol na zem, tak on ušiel z miesta činu, bez toho, aby poškodenému zobral peňaženku alebo mobil. Následne počul hlasy, ako kričia jeho meno a obzrel sa a videl, ako partia maloletých Rómov aj s obžalovaným W. T. prehľadávali poškodeného, zobrali mu peniaze z peňaženky a mobil. Preto sa priznával po celý čas trestného konania k tomu, že zbil poškodeného, že mu ublížil na zdraví a teda priznával sa k trestnému činu ublíženia na zdraví. Popieral však spáchanie obzvlášť závažného zločinu lúpeže, nakoľko sa nezmocnil cudzej veci za použitia násilia ani jeho úmysel nesmeroval k zmocneniu sa cudzej veci. V tom čase mal dostatočný príjem a v čase skutku pri sebe dostatok peňažných prostriedkov (cca 300,- eur), čo vylučuje jeho motív aj úmysel zmocniť sa peňaženky alebo peňazí. Z výsluchu svedka Q. K.A. v ÚVV Prešov v prípravnom konaní vyplynulo, že matka obžalovaného W. T. podplatila maloletých Rómov, ktorí boli pri skutku, aby vypovedali v prospech obžalovaného W. T. a v neprospech neho. Aj v záverečnej reči žiadal, aby bola zmenená právna kvalifikácia tak, aby bol skutok prekvalifikovaný na trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona a bol uznaný vinným z tohto trestného činu. Je ochotný nahradiť škodu poškodenému N. C. titulom ublíženia na zdraví, ako aj zdravotnej poisťovni titulom nákladov na zdravotnú starostlivosť. V prípade zmeny právnej kvalifikácie na trestný čin ublíženia na zdraví mal záujem o uzavretie dohody o vine a treste s prokurátorom, nakoľko boli splnené zákonom stanovené podmienky podľa 232 Tr. poriadku, vrátane priznania jeho, ako obvineného v prípravnom konaní. K obzvlášť závažnému zločinu lúpeže sa však nepriznal, keďže lúpeže sa nedopustil a ani nemal úmysel sa dopustiť. S poukazom na uvedené v rámci odvolacieho konania navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal rozsudok v celom rozsahu a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného Č. je sčasti dôvodné, a to vo vzťahu k výroku o treste.

Čo sa týka napadnutého výroku o vine, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní. Tu je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa z hľadiska rozsahu dokazovania vykonal všetky potrebné a nevyhnutné dôkazy pre rozhodnutie vo veci. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel aj v konečnom dôsledku k správne skutkovému aj právne záveru, krajský súd sa však nestotožnil s hodnotením niektorých dôkazov v odôvodnení napadnutého rozsudku zo strany súdu prvého stupňa, najmä čo sa týka hodnotenia výpovedí maloletých svedkov F.J., N., I. O. W. Č.. Svoje rozhodnutie tak súd prvého stupňa postavil prakticky len na výpovediach spoluobžalovaných T. Č. O. W. T., subsidiárne poškodeného N. C. v spojení so závermi znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia K.. N. C.. Výpovede ďalších svedkov, ktorí mali byť priamymi svedkami celého incidentu, a to I., N., F. O. W. Č., vyhodnotil z dôvodu početných rozporov vo výpovediach ako nevierohodné a nebral ich pri záverečnom hodnotení dôkazov do úvahy.

Obžalovaný T. Č. je zo spáchania skutku čiastočne usvedčovaný aj výpoveďou spoluobžalovaného W. T., ktorý síce nevypovedal úplne zhodne vo všetkých svojich výpovediach a vypovedal odlišne od skutku a jeho popis skutkového deja sa líši od toho, čo uvádzal obžalovaný Č., avšak v podstate zhodne uvádzal to, že videl, ako T. Č. pred skutkom popíjal s poškodeným, neskôr medzi nimi došlo k hádke a potýčke, kedy obžalovaný Č. udrel poškodeného a začal ho biť ringom po hlave, ten spadol na zem a obžalovaný Č. ho ešte bil a kopal, následne prišiel on aj s chlapcami a prechádzal okolo nich, T. Č. tam už ale nebol, lebo ušiel preč a on následne do poškodeného šťuchol, či žije a vzal mu 3,- alebo 4,- eur, bol tam aj mobil, ktorý ale nevzal. Naproti tomu obžalovaný Č. na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom poprel spáchanie skutku tak, ako sa mu kladie za vinu, pričom priznal sa len k tomu, že poškodeného napadol a udrel dvakrát päťou do tváre a po jeho páde mu ešte uštedril ďalšie údery, avšak poškodenému nič nevzal, o peniaze nemal záujem a išlo len o bitku a konflikt medzi nimi dvoma. Krátko po bitke odbehol, avšak potom, keďže na neho Rómovia pokrikovali, sa vrátil, T. aj s ďalšími chlapcami poškodeného prehľadávali, aby mu vzali peniaze a mobil, on však nevzal nič. Zároveň prejavil záujem urobiť vyhlásenie o vine, avšak len vo vzťahu k ublíženiu na zdraví, k čomu sa aj priznával. Čo sa týka výpovede poškodeného N. C., tu je potrebné zdôrazniť, že táto len v niektorých bodoch dokresľuje niektoré okolnosti skutkového deja, ktoré predchádzali spáchanému skutku, avšak samotný priebeh skutku, ani napadnutie zo strany obžalovaného Č. si nepamätá, a zobudil sa až v nemocnici. Uviedol ale, že mu chýbalo 160,- eur.

Z pohľadu krajského súdu však obžalovaného zo spáchania skutku v zmysle obžaloby usvedčujú vo svojich výpovediach aj maloletí F.E. Č., I. Č., ktorí boli vypočutí aj na hlavnom pojednávaní a N. Č.E. O. W. Č., ktorých výpoveď z prípravného konania bola na hlavnom pojednávaní prečítaná. Všetci menovaní boli priamymi svedkami skutku na mieste činu, pričom v podstatných bodoch zhodne popísali, že poškodeného napadol obžalovaný Č., keď ho udrel, ten spadol na zem a tam ho ešte bil. Keď prišli maloletí spolu s obžalovaným T., na chvíľu odbehol, ale potom sa vrátil, pokračoval v bitke a následne poškodenému z vrecka vybral peňaženku, v ktorej mala byť finančná čiastka, podľa ich vyjadrení okolo 100,- eur (v jednotlivých výpovediach sa táto suma líši, pričom suma 160,- eur uvedená v skutkovej vete, vyplýva z výpovede poškodeného), čo im mal T. Č. po skutku aj ukazovať. Na hlavnom pojednávaní svedok I. Č. už neuviedol, že obžalovaný Č. mal poškodenému vziať z vrecka peňaženku, čo na otázku obhajcu aj poprel, pričom uviedol, že policajť na neho vyvíjal nátlak, aby tak povedal. Zároveň však k prečítanej výpovedi z prípravného konania sa vyjadril, že čo tam je uvedené, je pravda. V prípravnom konaní však opakovane uvádzal, že obžalovaný Č. poškodeného ležiaceho na zemi prehľadával a peňaženku mu vzal, a to ako v prvotnej výpovedi zo dňa 28.08.2019 za prítomnosti matky, tak aj vo výsluchu zo dňa 18.12.2019. Svedok F. Č. aj na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že obžalovaný

Č. poškodenému peňaženku vzal, čo rovnako a bez výraznejších zmien popisoval aj v prípravnom konaní, za prítomnosti svojho otca ako zákonného zástupcu. Rozpory a zmeny v jeho výpovedi sa týkali predovšetkým konania obžalovaného T., keď v prvotnej výpovedi uvádzal, že poškodeného bil aj T., neskôr však svoju výpoveď zmenil v tom zmysle, že ho bil len obžalovaný Č.. Aj keď svedkovia N. O. W. Č. neboli na hlavnom pojednávaní vypočutí, boli prečítané ich výpovede z prípravného konania, v ktorých usvedčujú obžalovaného Č. z trestnej činnosti.

Je nepochybné, že vo výpovediach týchto svedkov boli viaceré rozpory, jednak v jednotlivých výpovediach toho ktorého svedka a jednak aj medzi ich výpoveďami navzájom, pričom svedkovia svoje výpovede postupom času upravovali a menili, a to v prospech obžalovaného T., ktorý bol ich kamarátom, keď postupne tvrdili, že T. poškodeného nebil a neokradol, dokonca že mu chcel pomôcť a volať sanitku a zmeny vo výpovediach nevedeli hodnoverným spôsobom vysvetliť. Tu je potrebné poukázať na výpoveď svedka Q. K., ktorý v prípravnom konaní vypovedal, že keď bol v base, na izbe mu obžalovaný T. povedal, že jeho matka podplatila nejakých svedkov, aby vypovedali v jeho prospech. Q. K. však tieto svoje tvrdenia na hlavnom pojednávaní poprel a skutočnosť, že mala podplatiť svedkov, poprela vo výpovedi aj matka obžalovaného T., Ž. Č.. Je však potrebné zdôrazniť, že prítomnosť rozporov vo výpovediach nie je za každých okolností dôvodom pre automatické vyhodnotenie takejto výpovede ako nevierohodnej a dôvodom, pre ktorý by takúto výpoveď konajúci súd nemal brať do úvahy ako celok. Jednotlivé výpovede je vždy potrebné hodnotiť v kontexte okolností prípadu v prejednávanej veci, ako aj vo vzťahu k tomu, aké konkrétne skutočnosti má predmetná výpoveď preukazovať. Na základe uvedeného bol krajský súd toho názoru, že všetci menovaní svedkovia vo vzťahu k obžalovanému T.Š. Č. vypovedali v zásade v podstatných bodoch zhodne, keď v prípade jeho konania tak, ako ho popisovali, došlo v prevažnej miere len k rozporom ohľadom detailov skutku, avšak ako očití svedkovia incidentu obžalovaného zo spáchania skutku tak, ako sa mu kládol za vinu, usvedčujú dostatočne a bez dôvodných pochybností a podstatné rozpory, resp. zmeny vo výpovediach, ktoré nie sú v súlade s popisom skutku, sa týkajú takmer výhradne obžalovaného T., snáď s výnimkou I. Č., ktorý, ako už bolo uvedené vyššie, na hlavnom pojednávaní už neuviedol, že obžalovaný Č. poškodenému vzal peňaženku, čo však jednoznačne a opakovane tvrdil v prípravnom konaní.

Možno zhrnúť, že maloletí svedkovia I. Č., F. Č., N. Č. O. W. Č. pri svojej prvej výpovedi vo veci samej v prípravnom konaní dňa 28.08.2019, teda tri dni po skutku, kedy si skutok mohli dobre pamätať, navyše v prítomnosti svojich zákonných zástupcov, teda rodičov jednoznačne uviedli, že videli ako obžalovaný Č. bil poškodeného, následne prišli aj oni (maloletí) spolu s obžalovaným T. a všetci bili poškodeného, poškodeného prehľadal obžalovaný Č. a potom ho prehľadal obžalovaný T. a vzali poškodenému peniaze. Pri svojej v poradí druhej výpovedi, s odstupom dvoch až troch mesiacov od skutku, títo svedkovia len vynechali zo skutku svojho kamaráta, s ktorým na jarmok prišli a s ktorým bývali v jednej dedine, a to obžalovaného W. T., naďalej však zhodne popisovali konanie obžalovaného Č., ktorá zmena výpovede je v súlade s výpoveďou svedka K., že matka obžalovaného mala týchto maloletých požiadať, aby vypovedali v prospech jej syna obžalovaného T.. Zmenu výpovede títo maloletí svedkovia, keď vynechali obžalovaného T. ako páchatel'a skutku a ďalej usvedčovali len obžalovaného Č., hodnoverne odôvodniť nevedeli.

Na tomto mieste krajský súd považuje za dôležité uviesť, že pokiaľ okresný súd uznával obžalovaného vinným prakticky len na podklade výpovede spoluobžalovaného W. T. a nebral do úvahy výpovede ďalších svedkov, ktorí boli pri incidente osobne prítomní, za takýchto okolností by nemohol obžalovaného uznať vinným zo skutku tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku a právne ho kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin lúpeže. Tieto skutkové okolnosti, vrátane viacerých detailov poňatých do skutku, totižto v prevažnej miere vyplývajú práve z výpovedí maloletých svedkov a sú to práve skutočnosti nimi uvádzané, ktoré preukazujú, že obžalovaný Č. sa okrem toho, že poškodeného fyzicky napadol, zmocnil aj jeho vecí, čo má podstatný vplyv na právnu kvalifikáciu skutku.

Naproti tomu sa aj krajský súd stotožnil s hodnotením súdu prvého stupňa, keď konanie obžalovaného Č. právne kvalifikoval ako spolupáchatel'stvo podľa § 20 Tr. zákona. Správne uviedol súd prvého stupňa aj to, že v prípade spolupáchatel'stva musí ísť o spáchanie trestného činu spoločným konaním, pričom postačuje, ak síce jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti síce samy osebe konanie nenapĺňajú, vo svojom súhrne však predstavujú konanie opísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti (napr. spolupáchatel'om na trestnom čine lúpeže podľa § 188 je aj páchatel', ktorý sa zmocňuje cudzej veci, využívajúc skutočnosť, že jeho spolupáchatel' zatiaľ s použitím násillia prekoná odpor poškodeného). Nie

je nevyhnutná nejaká predchádzajúca výslovná dohoda alebo skorší vopred uvážený úmysel páchatel'ov pred spáchaním skutku, stačí, ak je spolupáchateľstvo naplnené počas samotného páchania trestnej činnosti na mieste činu, čo v danom prípade nepochybne bolo. Obaja obžalovaní sledovali spoločný cieľ, zmocniť sa cudzej veci, obaja obžalovaní použili násilie voči poškodenému a ich spoločným konaním bola poškodenému v konečnom dôsledku spôsobená ťažká ujma na zdraví. Nie je pritom dôležité, konkrétne útokom ktorého z obžalovaných došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, podstatné je, že obaja konali spoločne a týmto spoločným konaním, so sledovaným úmyslom zmocnenia sa cudzej veci, bola poškodenému spôsobená ťažká ujma na zdraví. Navyše svedok T. C., brat poškodeného, uviedol, že na prehratých kamerových záznamoch videl, že obžalovaný Č. chodil za jeho bratom, poškodeným N. C..

Vykonaným dokazovaním bola spochybnená obrana obžalovaného Č. spočívajúca v tvrdení, že na takéto konanie, ktoré by spočívalo v násilnom zmocnení sa cudzej veci, nemal motív, keďže v tom čase pracoval u X.. J., kde zarábal 2.000,- eur mesačne, čo je vysoko nadštandardný príjem. Skutočnosť o jeho zamestnaní totižto poprel samotný X.. J. (správa na č. I. 390), pričom zo správ z príslušných inštitúcií vyplynulo, že obžalovaný bol v čase spáchania skutku nezamestnaný, bez akéhokoľvek príjmu, či už vo forme mzdy alebo dávky. Nakoľko pred skutkom obžalovaný bol na jarmoku s poškodeným, kde aj popíjali a ten viackrát platil, obžalovaný mal aj vedomosť, kde sa nachádza peňaženka poškodeného a približne akú sumu peňazí mal poškodený na jarmoku pri sebe. Súd mal teda zato, že práve nedostatok financií a získanie ďalších bol pôvodnou motiváciou obžalovaného W. Č.. Táto obrana obžalovaného, v spojení aj s jeho snahou priznať sa len ku konaniu, ktoré by bolo právne kvalifikované ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, sa javí ako účelová a jej cieľom bolo vyhnúť sa zodpovednosti za závažnejší trestný čin.

Z hľadiska charakteru a závažnosti zranení poškodeného, ako aj doby liečenia a obmedzenia na obvyklom spôsobe života a mechanizmu vzniku poranení, tieto sú objektivizované znaleckým dokazovaním vykonaným znalcom K.. N. C., ktorý vo veci podal znalecký posudok č. 102/19 a k jeho obsahu bol aj vypočutý na hlavnom pojednávaní. Z výsluchu znalca vyplynulo, že poškodený utrpel drobné ložiskové pomliaždenie mozgu, pomliaždenie s odreninou pravej čelovo-temennej oblasti, pomliaždenie s odreninou ľavej strany tváre, pomliaždenie ľavej okoločnicovej oblasti, zlomeninu chrupavky s príľahlou časťou osti vonkajšieho hrboľa ľavej stehnovej kosti, zlomeninu chrupavky s príľahlou časťou kosti vnútorného okraja jabĺčka ľavého kolena a vykĺbenie jabĺčka ľavého kolena. Poranenia mozgu a kolena hodnotil znalec ako stredne ťažké, ostatné poranenia ako ľahké. Poranenie hlavy, tváre a poškodenie kolena vznikli priamym pôsobením tupého až tupohranného predmetu na poranené oblasti násilím stredne silnej intenzity. Poranenie mozgu vzniklo nepriamym mechanizmom pôsobením násilia na hlavu a prenieslo sa na mozog. Uvedenému mechanizmu vzniku poranení zodpovedajú viaceré údery a kopnutia do oblasti hlavy. Pád na zem spôsobil poranenie kolena. Útok ako taký smeroval na životne dôležitý orgán - mozog, ktorý aj poškodil. Poranenia poškodeného teda mohli vzniknúť tak, ako udávajú vo svojich výpovediach svedkovia. Čo sa týka doby liečenia a práceneschopnosti, predmetné poranenie kolenného kĺbu si vyžaduje liečenie v rozsahu 8 - 10 týždňov, s čím koreluje doba práceneschopnosti, ostatné poranenia sa zhojili do 10 dní. Z hľadiska závažnosti sa teda jednalo o ťažkú ujmu na zdraví a táto bola, resp. mohla byť spôsobená konaním obžalovaných, teda závery znalca sú v súlade s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Správne zistenému skutkovému stavu na základe takto vykonaného dokazovania, zodpovedá potom aj právna kvalifikácia skutku ako obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, keď obžalovaný T. Č. proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a spôsobil pri tom ťažkú ujmu na zdraví. Uvedeného trestného činu sa dopustil spoločným konaním s obžalovaným W. T., teda sa jednalo o trestný spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona. Z uvedených dôvodov preto považoval krajský súd napadnutý rozsudok v časti výroku o vine za zákonný a vecne správny.

Ďalej krajský súd preskúmal na podklade odvolania obžalovaného aj výrok o uloženom treste a dospel k záveru, že v tejto časti je namieste napadnutý rozsudok zrušiť z dôvodu, že pri ukladaní trestu bolo porušené ustanovenie Tr. zákona a uložený trest je neprimeraný.

Pri skutku právne kvalifikovanom ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona, je zákonom stanovená trestná sadzba vo výmere 10 až 15 rokov. Okresný súd nevzhladol u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť, s čím sa stotožnil aj krajský súd a naproti tomu zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37

písm. m) Tr. zákona, teda že bol už za trestný čin odsúdený. Z uvedeného dôvodu potom okresný súd konštatoval prevahu priťažujúcich okolností a pristúpil k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Trestná sadzba bola teda po tejto úprave v rozmedzí od 11 rokov a 8 mesiacov do 15 rokov a v rámci nej tak uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na výkon ktorého ho v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Krajský súd však bol v tomto prípade toho názoru, že aplikácia ustanovenia § 37 písm. m) Tr. zákona a priznanie uvedenej priťažujúcej okolnosti, predovšetkým vzhľadom na následky, ktoré by z toho pre obžalovaného vyplývali, spočívajúce z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností vo zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a v značnom nepomere vo vzťahu k charakteru prechádzajúceho odsúdenia. Trestný zákon v ustanovení § 37 písm. m) výslovne uvádza, že súd pri hodnotení priťažujúcich okolností môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Povahou predchádzajúceho odsúdenia sa tu rozumie nielen charakter a závažnosť predchádzajúceho trestného činu a druh a výmera trestu, ktorý bol páchatelovi uložený, ale aj všetky ďalšie okolnosti spojené s odsúdením (najmä doba, ktorá od odsúdenia uplynula, skutočnosť, či páchatel trest vykonal, ako sa správal od predchádzajúceho odsúdenia, prípadne po vykonaní trestu, vzťah predchádzajúceho a teraz súdeného trestného činu a pod.).

Obžalovaný bol v minulosti súdne trestaný len raz, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/23/2017 zo dňa 31.10.2018, ktorým bol uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b), c) Tr. zákona, ktorého sa dopustil 25.01.2017, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok a 3 mesiace. Závažnosť a charakter trestného činu, ktorý bol predmetom predchádzajúceho odsúdenia, je oproti trestnému činu v prejednávanej prípad podstatne nižšia, keďže išlo o prečin, medzi týmito skutkami uplynul pomerne dlhý čas dva a pol roka a aj predchádzajúcim odsúdením uložený trest je výrazne nižší, ako trest, ktorý je možné obžalovanému uložiť v tomto trestnom konaní. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že obžalovaný sa ku skutku, hoci len sčasti, konkrétne k ublíženiu na zdraví, priznával. Z týchto dôvodov krajský súd na toto predchádzajúce odsúdenie neprihliadal a uvedenú priťažujúcu okolnosť obžalovanému nepriznal.

Vzhľadom na uvedené potom krajský súd nezistiac u obžalovaného žiadnu priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť, bez potreby úpravy trestnej sadzby, ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby v rozmedzí 10 až 15 rokov, v súlade s ustanovením § 34 Tr. zákona upravujúcim zásady ukladania trestov, majúci na zreteli predovšetkým účel trestu, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom za zákonný a primeraný považoval trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, teda na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, čo podľa názoru krajského súdu postačuje na dosiahnutie účelu trestu.

Čo sa týka zaradenia obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody, na rozdiel od okresného súdu krajský súd použil zmierňujúce ustanovenie podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona, aj keď z dôvodu spáchania obzvlášť závažného zločinu mal byť obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia v súlade s ustanovením § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona, keďže bol toho názoru, že vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného bude jeho náprava lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, do ktorého ho aj na výkon uloženého trestu zaradil. V ústave s prísnejším režimom medzi páchatelmi najzávažnejšej trestnej činnosti by, podľa názoru krajského súdu, trest neplnil svoj účel a z hľadiska nápravy páchatela a jeho prevýchovy by takéto zaradenie bolo skôr kontraproduktívne. Na obžalovaného doposiaľ výkonom trestu odňatia slobody nebolo pôsobené, osobu obžalovaného nepovažuje za tak mimoriadne narušenú, aby a na osobu obžalovaného nie je potrebné pôsobiť výkonom trestu odňatia slobody v najprísnejšom režime.

Výrok o uložení ochranného dohľadu v zmysle § 76 ods. 1 v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zákona na dobu 3 rokov považoval krajský súd za zákonný a vecne správny, keďže v danom prípade boli splnené podmienky pre obligatórne uloženie ochranného dohľadu z dôvodu odsúdenia páchatela pre obzvlášť závažný zločin.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd na podklade odvolania obžalovaného zrušil postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. poriadku v napadnutom rozsudku výrok o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.